

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

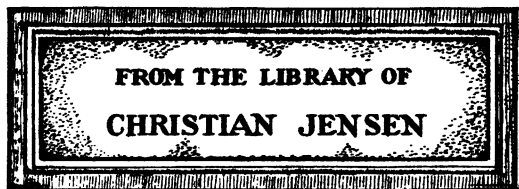
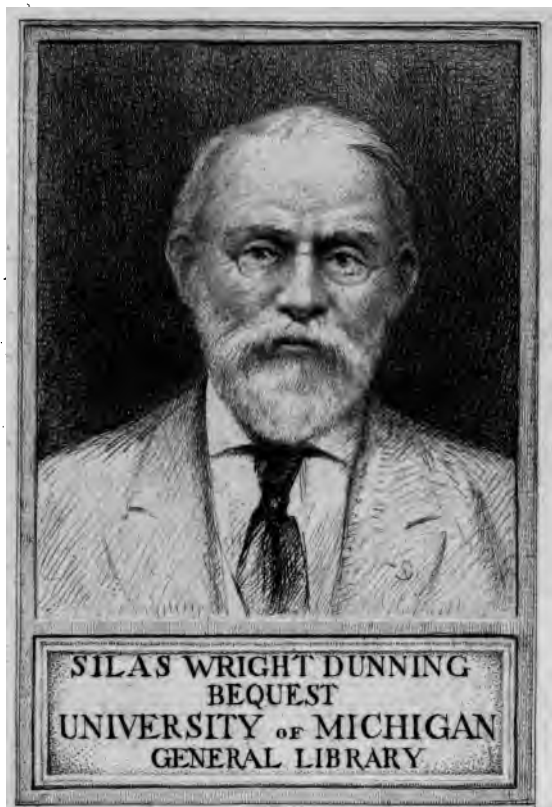
Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på <http://books.google.com>

PT

3:26

.F2

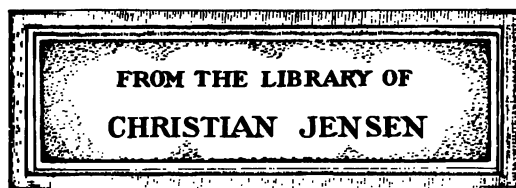
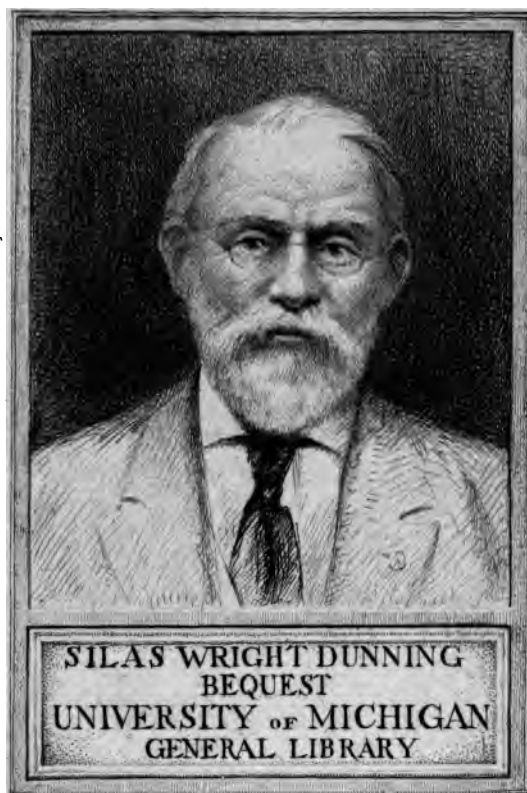
A 797,763

PT

812

.F₀

PT

812

.F.

**DEN FATTIGE DRENGS
ÆVENTYR**

DEN FATTIGE DRENGS ÆVENTYR

FEST-FORSPIL

VED

H. C. ANDERSENS HUNDREDAARS-
JUBILÆUM

Hensigt AF Herholdt
HOLGER DRACHMANN
A =

KØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL

NORDISK FORLAG

FR. BAGGES EGL. HOF-BOGTRYKKERI

1905

PT
8126
.F2

20

DUNNING
HILL
12-14-39
39883

PERSONER

DEN LILLE NISSE
DEN GANSKE UNGE MAND
KVINDEN
DEN LILLE DRENG
DEN LÆRDE MAND
BAJADS
PIGEN
DEN FORNEMME HERRE
DEN UNGE FRØKEN

0 2-21-40 DNR

PT
8126
.F2

Scenen forestiller:

Et tarveligt møbleret, men hyggeligt Studerekammer — Kvistværelse. Maanen skinner ind gennem Vinduet paa en Boghylde og et Skrivebord. Videre falder Maaneskæret tværs over Gulvet hen imod en gammeldags Kakkelovn — gennem hvis aabne Dør-Spjæld man ser Ilden.

Kvistvinduet aabnes raskt — og ind i Kammeret hopper DEN LILLE NISSE, som løber hen langs Gulvets Maane-Stribe mod en gammel Lænestol foran Kakkelovnen — og nikker med sin røde Hue muntert ud imod Tilskuerne.

DEN LILLE NISSE

Godaften! . . . Saa fuldtalligt Selskab tilvisse,

som nogen Digter kan drømme sig!

Bi nu lidt — lad mig bare rømme mig:

Talen, som jeg havde tænkt mig at holde,

den har jeg byttet om med en Rolle . . .

I kender mig vel? Jeg er Husets Nisse!

Jeg er nemlig *virkelig* til, maa I vide:
 jeg færdes ved Aften- og Nattetide,
 en Slags Politi og en Art Regissør,
 som har vidst at beholde sit gode Humør.

Jeg kan taale Alt — og maa døje det Hele:
 med Katten maa Julegrøden jeg dele,
 maa se paa, at Andre ta'r Stegen af Gryden,
 maa smile ad Menneskets Rapsen og Snyden . . .

og blir det for galt, saa drejer jeg Huen:
 Vips — gaar Forvandlingens Aand gennem
 Stuen!

(Nogle Musik-Akkorder i Orkestret. Nissen sætter sig i Lænestolen — aabner Kakkelovns-Døren og strækker Fødderne i de lange graa Uldhoser ud mod Ilden, hvis røde, varme Skær belyser den lille, vevre Skikkelse. Saa siger han)

Der fødtes en Mand — det er hundred Aar siden;
 med ham slog jeg Følgeskab fra han var liden.
 Her sad vi ofte, vi to tilsammen;
 han grubled og grundet og saa' ind i Flammen,
 og jeg var usynlig — som „Aand“ tilstede —
 og fulgte hans Tanker med levende Glæde.

Han var meget forskellig fra alle de Andre,
 maatte meget besværlige Veje vandre;
 han kunde hverken regne eller handle,
 kendte kun lidt til at rapse og snyde
 — selv om han havde baade Fejl og Lyde —

men han kendte den store Kunst: at forvandle!

Han kunde se durk gennem alle Ting,
 og han havde den Evne, at kunne huske:
 saa kørte han alle de Godtfolk i Ring
 og lod Gadelygter og Hyldetræs-Buske
 og gamle Kommoder og Skabe snakke . . .

Det var en Staahej og der blev et Paastyr
 mellem Planter og Stene og levende Dyr;
 og Folk — ja de lo ad den sære Fyr,
 med Kalvekryds under den slingrende Frakke;
 men mest var han ensom — og tidt var han trist,
 og da var det *mig*, som hjalp ham tilsidst.

Jeg kaldte paa Feen — og Feen hun kom.
 Hun træder frem af de mørke Skove,
 som Børn kan se, naar de skal til at sove;

hun er ikke gammel og ikke ung,
 hun smiler — og Sorgen blir aldrig for tung;
 hun har et Blik som den duggede Stjerne,
 en Røst som Klokkernes Klang i det Fjærne;
 hun er brun som Høst, hun er lys som Vaar,
 hun er klædt som Jorden det ganske Aar.

Hun sagde: „Gaver jeg gav Dig som Faa,
 men de maa betales, kan Du forstaa!
 Naar Barn og Voksen, naar Fattig og Rig
 ved *Dig* kan løfte en liden Flig
 af Syners og Gaaders brogede Slør —
 naar *Du* kan berede den Mødige Hvile
 og bringe den falmede Kind til at smile —
 da har Du faaet i Sæk og i Pose,
 vundet Dig Livets kronede Rose:
 men *lykkelig* bliver Du først, naar Du dør!“

Det sagde hun til ham — og plukkede en Blomst
 med Lilje-Fingrene hvide og bløde;
 han greb — da skinnede Blomsten som Blod . . .

(slaa sig for Munden)

Men jeg foregriber ikke det Møde;
han husked det lige indtil han døde,
 og ofte sagde den snurrige Fyr:
derom kunde digtes et Æventyr! —
 (trækker Fødderne til sig, ignider sig smilende over Knæerne —
 og ser ind i Ilden)

Vi var enige Venner i levende Live:
 mig lod han hekse — og jeg lod ham skrive.
 (rejser sig)

Jeg tror, min Sandten, jeg gi'r mig i Lag
 med Kunsten paa denne hans Hædersdag.

Altsaa; nu svinger Nissen med Huen:
 og vips — Forvandlingens Aand gennem Stuen!
 (Musik-Akkorder. Det bliver mørkt)

Sceneskifte.

Livets Landevej.

I Forgrunden tilvenstre springer en Kilde ud af en Jordvold. Ovenpaa den lille Høj staar en Vejviser — med to Arme, som kan drejes. Paa hver Arm læses: *Vejen til Maalet!*

I Forgrunden tilhøjre kommer Vejen svingende ud fra en Gruppe Træer. Her staar en simpel Træbænk.

I Baggrunden stiger Vejen op ad en Bakke — og taber sig mod Horisonten.

Det er Eftermiddag — Solen staar lavt.

EN GANSKE UNG MAND kommer ind; han er klædt i en tarvelig Dragt, der øjensynlig er for stor til ham; Ransel paa Nakken, Stok i Haand.

Han gaar over mod Kilden.

DEN GANSKE UNGE MAND

Træt er min Fod — men lyst er mit Mod;
jeg har vandret idag et forsvarligt Stykke.
Langt er der frem og langt tilbage;
her er en Kilde — dens Drik vil jeg smage...

(lægger sig op imod Jordvolden)

Aa, hvem der dog kunde gøre sin Lykke!

(Man hører Nogen le ovre bag Trægruppen; han vender sig særgællig derhen imod)

Ja, le kun! Alle har let ved Latter.

Ingen har forstaaet mig — ingen mig fatter;
vidste jeg selv kun, hvortil jeg dued! — —

EN KVIND, med en lille Dreng ved Haanden, kommer ind ovre fra højre Side. De sætter sig paa Bænken. KVINDEN har en stor Hætte-Kappe over sig. DRENGEN er klædt i Graat, med en graa Hue.

KVINDEN

Du kommer vel nok frem! Og hvis ikke, maa vi se at hjælpe Dig.

DEN UNGE MAND

Hvem er I?

KVINDEN

Jeg er i Mors Sted til denne lille Dreng her!

DEN UNGE MAND

Hvem er den lille Dreng da?

KVINDEN

Han er en stor Spilopmager!

(DRENGEN tager sin Hue af og bukker leende)

DEN UNGE MAND

Ak, da kan han næppe hjælpe mig!

KVINDEN

Hvad „*kan*“ Du? . . .

DEN UNGE MAND

Naar jeg saadan ligger — og lukker Øjnene
— saa kan jeg se de allersælsomste Ting!

KVINDEN

Du mener vel, naar Du sover og drømmer?

DEN UNGE MAND

Nej! lysvaagen kan jeg se *bagom* alle Ting og alle Mennesker. Undertiden bliver jeg bedrøvet derved — men ofte maa jeg le højt. De forekommer mig alle saa naragtige.

KVINDEN

(smiler)

Sig mig, min unge Ven: hvor har Du gaaet i Skole?

DEN UNGE MAND

(med et Suk)

Jeg har nok egenlig gaaet meget lidt i Skole.

KVINDEN

Det kommer, min Ven — det kommer lidt efter lidt!

DEN UNGE MAND

Jamen — ærlig talt, jeg er løbet min Vej!

KVINDEN

Det er altid *ét* Skridt fremad til at lære noget!

DEN UNGE MAND

Min Lærer sagde, at jeg duede ikke til noget-somhelst — ikke engang til at hugge Brænde og bære Vand!

KVINDEN

Du ser mig ikke synderlig stærk ud . . .

DEN UNGE MAND

Nej — og derfor mente jeg ogsaa, at jeg maaske kunde blive Digter!

KVINDEN

Du fejler! For at være Digter, maa man være meget større og stærkere end alle de Andre.

DEN UNGE MAND

Ak! —

DEN LILLE DRENG

Det er farligt, saa han har det med at sukke!

KVINDEN

Det er noget, som Digterne begynder med!
 Det gaar snart af dem, for der er ikke meget,
 som rimer sig paa Suk.

DEN UNGE MAND

(hurtig)

Jo — der er „Buk“ og der er „Kluk“ og der
 er „smuk“ og der er . . .

DEN LILLE DRENG

(falder ind)

Puk!

DEN UNGE MAND

Hvad er det?

DEN LILLE DRENG

Det er mit Næstsøskendebarn!

DEN UNGE MAND

(ler)

Har *Du* Næstsøskendebørn? . .

DEN LILLE DRENG

En hel Familie — og vi skal hjælpe Dig allesammen. (løber over til ham og kigger ham ind i Ansigtet)
 For jeg kan se paa Dig: Du har den rigtige Skælm i Øjet!

DEN UNGE MAND

(mellem beskeden og smigret)

Jeg tror det undertiden selv.

KVINDEN

Man skal tro paa sig selv — saa er der altid Godtfolk, som vil hjælpe En! (rejser sig, gaar over til ham) Jeg ser i dine Øjne. Der er mere end en Skælm deri. Der er den Visdom, som rummes bag et klogt Barns Pande. Og jeg føler paa dit Bryst. Der er et godt Menneskes varme Hjærte. Men mellem Panden og Hjærtet tumler sig al den Naragtighed, som *Du* ser bagom Tingene og Menneskene. Du er ikke bedre end dem — men Du er mere langsynet. Og naar dine Øjne engang lukkes til den store Søvn — og Du selv er i det store Lys — da vil alle Mennesker sige . . . (holder inde)

DEN UNGE MAND

(rejser sig — ivrig)

Jeg be'er Jer — sig mig — vil jeg komme
til at gøre Lykke?

KVINDEN

(fjærner sig)

Det vil Du engang faa at vide.

DEN UNGE MAND

(griber efter hendes Haand)

Vil jeg blive udødelig?

KVINDEN

(undviger ham og fjærner sig)

Det har ingen godt af at vide — saa længe
han lever!

DEN UNGE MAND

(griber Drengen ved Armen)

Du Lille — kan Du ikke sige mig det?

DEN LILLE DRENG

Jeg tør ikke for hende dér!

DEN UNGE MAND

(tager i sin Lomme)

Du skal faa en Otte-Skilling!

DRENGEN

(ryster leende paa Hovedet)

DEN UNGE MAND

En hel Rigs-Ort skal Du faa! Alt, hvad jeg
ejer! —

DRENGEN

Jeg trænger ikke — men Du!

DEN UNGE MAND

Hundrede røde Grise kan Du købe Dig — og
en Pebber-Kone med et Mandel-Hjærte! . . .

DRENGEN

Køb hende til Dig selv — Du ser saa sulten
ud! (løber)

DEN UNGE MAND

(lægger sig atter ned ved sin Ransel — gemmer Pengene)

Ak! Alle har mig til Bedste. Jeg troede, det
var selve Æventyrets Fe! . . .

KVINDENS STEMME

(fjærnt)

Det er jeg ogsaa! . . . Vi mødes igen!

DRENGEN

(kommer frem. Han har en rød Hue paa — og nikker
opmuntrende)

Vi skal nok tage os pænt af Dig!

DEN UNGE MAND

Aa — nu kender jeg Dig. Bliv hos mig!

DEN LILLE NISSE

Jeg er altid ved Haanden. Men først kommer
Turen til de Andre!

DEN UNGE MAND

De Andre? Hvem mener Du? . . .

NISSEN

Alle dem, man møder paa sin Vej!

DEN UNGE MAND

Men — Vejen da?

NISSEN

(er sprunget op dér, hvor Vejviseren staar — han peger)

Hvad staar her skrevet?

DEN UNGE MAND

(læser)

„Vejen til Maalet!“ — Jamen, saa skal jeg jo
tilbage den Vej, hvorfra jeg kom?

(gaar over mod højre Side)

NISSEN

(ler og drejer Vejviserens Arm i modsat Retning)

Læs nu! . . .

DEN UNGE MAND

Saa er det *den* Vej! . . .

(begynder at gaa over til venstre)

NISSEN

(drejer Armen i alle Retninger)

Alle Veje fører til Maalet! (ler og forsvinder)

DEN UNGE MAND

(sætter sig nedslaaet)

Det er min egen Skyld. Altid lod jeg Fantasi
sien løbe af med mig. Var jeg blot bleven i
Skolen — saa kunde jeg have endt som en lærd
Mand — og var ikke Nar for enhver Spyttegøg!
(gemmer Ansigtet i sine Hænder)

Ovre fra højre Side kommer DEN LÆRDE MAND. Han holder en
Bog tæt op til sine store Briller — fra hans Lomme strutter Bøger
og Papirer frem — paa Ryggen har han en Botaniskérkasse — under
Armen et Sommerfugle-Næt.

DEN LÆRDE MAND

(gaar stedse læsende frem, indtil han snubler over DEN UNGE MAND)

Naa — hvad er nu *det*?

DEN UNGE MAND

Det er et Menneske!

DEN LÆRDE MAND

Kan det Menneske tage Benene til sig? . . .

DEN UNGE MAND

Skal jeg flytte helt ned i Grøften?

DEN LÆRDE MAND

Dér hvor Lærdommen skrider frem, dér viger
alt andet!

DEN UNGE MAND

Jeg kan se paa Jer, at I er en uhyre lærd
Mand — det formelig strutter ud af Jer! Kan
I ikke hjælpe mig?

DEN LÆRDE MAND

Jeg giver aldrig ved Dørene — og allermindst
paa Landevejen.

DEN UNGE MAND

Jeg be'r ikke om Almisse. Jeg vilde bare saa
gerne være Digter.

DEN LÆRDE MAND

Kan Du din Horats? Har Du studeret *Ars
poetica*?

DEN UNGE MAND

(trækker paa det)

Jeg kom ikke længer i Skolen end til *mensa est rotunda*.

DEN LÆRDE MAND

(haanlig)

Du er ikke kommen ud over Sinke-Lektien
— og *Du* snakker om Digtekunsten?

DEN UNGE MAND

(med en lille Skælm i Øjet)

Hr. Professor! naar der staar at „Bordet er rundt“, saa menes kanske dermed, at hele Verden, hele Naturen, er ligesom et rundt Bord at skue . . . og at alle de rige Herligheder ligger dér foran os, naar Digteren siger: „Bord, dæk dig!“

DEN LÆRDE MAND

(betragter ham opmærksomt gennem Brillerne)

Der er i dit Galimatias et Glimt af Vid, som maaske kunde røbe . . .

(undersøger befølede hans Hoved)

DEN UNGE MAND

(rødmende)

Jeg er ganske vist kun et Fattigmands Barn
— men jeg er renlig af mig — jeg *har* kæmmet
mig imorges.

DEN LÆRDE MAND

Jeg vil blot frenologisk undersøge din Hjerne-
skal . . .

DEN UNGE MAND

Av! hold op! —

DEN LÆRDE MAND

Det er forgæves! . . . der *er* ingen Knude.

DEN UNGE MAND

Bliver I saadan ved at trykke, saa skal der
snart vise sig baade Buler og Knuder.

DEN LÆRDE MAND

(peger paa sin Bog)

Se her — et af de 365 Bind, som jeg har

skrevet „Om Betingelserne for den begyndende
Trang til poetisk Tænkning i Pubertetsaarene!“

DEN UNGE MAND

Ak!

DEN LÆRDE MAND

Jeg er bange for, at Du er uhjælpelig blottet
for Anlæg . . .

DEN UNGE MAND

Kunde det alligevel ikke tænkes, at jeg havde
skjulte Anlæg? . . .

DEN LÆRDE MAND

For hvad?

DEN UNGE MAND

For Poesien? —

DEN LÆRDE MAND

Hvad er Poesi? —

DEN UNGE MAND

Jeg véd det ikke. Men jeg føler i mig en Verden af Syner, Billeder, Idéer . . .

DEN LÆRDE MAND

Idéer! aha! . . . (viser paa sit Næt) Hvad er dette, tror Du?

DEN UNGE MAND

Det er vel en Flue-Smække — til at fange Sommerfugle med!

DEN LÆRDE MAND

Du kan selv være en Sommerfugl! Det er et Næt, hvori man fanger Idéer. (kaster ud i Luften) Ser Du — nu fangede jeg én! (aabner sin Botaniskasse) Jeg gemmer den heri — jeg bringer den hjem — stikker den paa en Knappenaal — bringer den under Mikroskopet . . . og saa reducerer jeg den maaske til en Tankestreg!

DEN UNGE MAND

(tager sig til Hovedet)

Det var en besværlig Vej, for at finde en
Tankestreg!

DEN LÆRDE MAND

(haanlig)

Ungdommen mener naturligvis at kunne
springe alle Mellemlid over . . .

DEN UNGE MAND

(med et Udbrud)

Jeg vil springe — ud i den vide Verden, med
aabent Sind og Hjærte! Lad de lærde Folk
rynke paa Næsen — lad Livets Torne rive mig
— jeg skal dog plukke Kunstens dejlige Rose!

DEN LÆRDE MAND

(med dyb Foragt)

Du kan blive Markeds-Gøgler — med de Me-
ninger! (gaar ud — læsende)

DEN UNGE MAND

Markeds-Gøgler? . . .

En Trup OMVANDRENDE KUNSTNERE kommer fra højre: BAJADS, hans KONE, halvvoxne DATTER og SØNNER — bærende deres Redskaber. Bajads en stor Tromme, Pigen Tamburin, Sønnen Klarinet og Fløjte, Konen Triangel.

DEN UNGE MAND

Holla, hvor skal I hen?

BAJADS

Til nærmeste By.

DEN UNGE MAND

Hvor kommer I fra?

BAJADS

Fra nærmeste By.

DEN UNGE MAND

I er maaske Markeds-Gøglere? . . .

BAJADS

(med et Slag paa Trommen)

Vi er *Kunstnere!*

DEN UNGE MAND

Undskyld — kunde I ikke have Brug for mig? Jeg føler mig kaldet til Kunsten.

BAJADS

(maaler ham)

Kan Du gaa paa Hænderne?

DEN UNGE MAND

(beskeden)

Jeg tror, jeg har det mere i Benene!

BAJADS

De er lange nok. Kan Du danse?

DEN UNGE MAND

(ivrig)

Ja — jeg tror nok at jeg kan danse!

BAJADS

Lad se! . . .

(Han slaar paa Tromme — de Andre trakterer deres Instrumenter. DEN UNGE MAND danser, med kejtede Spring og Fagter. GØGLERNE ler)

BAJADS

Du kan faa Engagement som Bjørn — med
Ring i Næsen!

DEN UNGE MAND

(til PIGEBARNET)

Du lille Pige — som er saa smuk — kan Du
næppe at le ad mig?

PIGEN

Klodsmajor!

DEN UNGE MAND

Dine Øjne skinner med saadan mørk og syd-
landsk Glans — Du er vistnok en røvet Prin-
sesse! . . .

BAJADS

(truende)

Sigter han os for Tyveri? —

PIGEN

Stakkel! han er ikke ved sine fulde Fem!

DEN UNGE MAND

Vent paa mig, til jeg bliver en berømt Kunstner — og jeg skal komme og hente Dig i en Stadskareth!

PIGEN

(peger smilende ud til højre)

Dér kommer fornemt Selskab i Kareth bag-
efter os! — (Alle GØGLERNE drager leende videre)

Ind fra højre Side kommer en FORNEM HERRE med sin smukke
UNGE DATTER, fulgt af TJENERE. Solnedgangsskær over Scenen.

DEN FORNEMME HERRE

(til TJENERNE)

Lad Hestene puste lidt, førend de skal op ad
den stejle Bakke! (til DATTEREN) Kom, Arabella!
vi vil gaa et Par Skridt tilfods, inden Solen
synker!

DEN UNGE MAND

(som staar i ærbødig Beundring)

Arabella! hvilket Navn — hvilken Skønhed!...

(nærmer sig dybt bukkende)

DEN FORNEMME HERRE

Hvad vil han? —

DEN UNGE MAND

Blot udtrykke min Beundring!

(stiller sig foran dem, deklamerer)

Jeg staar som truffet af et Himlens Lyn:
 aldrig mit Øje skued saadant Syn —
 det er, som alle Aftenklokker ringer,
 som om de Bud fra lyse Verdner bringer,
 og som mit Hjærte inddrak Melodien!
 Det er, som alle Blomster aabned sig
 før Nattens Frembrud og forsikred mig,
 at her staar jeg for *selve Poesien*!

(kaster sig paa Knæ — slaar ud med Armen)

Her ligger jeg i Landevejens Støv,
 men faldt paa mig et Smil fra disse Blikke,
 da skal min Sejers-Bane her begynde!
 Thi *op* mod Poesien vil jeg bæres
 som Fyrsters Ligemand ved Naadens Trone;
 i Glans og Højhed maa en Digter æres,
 dér slaar han Rod, dér breder sig hans Krone —
 blandt Landevejens Støv og Skærver ikke!

DEN FORNEMME MAND

(vender sig ærgerlig)

Paatrængende! —

DEN UNGE FRØKEN

(bønlig)

Papa! det lød saa kønt! . . .

DEN FORNEMME MAND

Daarekistesnak! . . . (gaar)

DEN UNGE FRØKEN lader sin lille hækledede Pung falde i en af TJENERNES Haand — og peger paa DEN UNGE MAND med et venligt medlidende Blik. Saa gaar hun ud efter Faderen.

DEN UNGE MAND ligger paa Knæ, overvældet af Bevægelse, skjulende Ansigtet i Hænderne. TJENEREN tømmer Pungen — lader en Mønt blive liggende — rækker DEN UNGE MAND Pungen. TJENERNE ud, leende indbyrdes. Aftenskyggen begynder at falde.

DEN UNGE MAND

(rejser sig)

Almisse rækker de mig! . . . (kaster Pungen) Rige og Fornemme — Herrer og Tjenere — lumpent Pak er de alle! (løfter Hænderne fortvivlet) Og *hun* — der saa' saa smuk og god ud! Nej, der *er*

ingen Poesi! Verden har kun de graa, trøstesløse Aftenskygger — og blandt Vejens skarpe Skærver gaar min Gang, opad den lange, tunge Bakke — for at betle mig et Stykke Brød!

(brister i Graad og gaar mod Baggrunden)

Da staar dér mod den mørke Baggrund, i et gennemsigtigt Fletværk af tornede Grene, belyst af det sidste Solnedgangsskær, KVINDEN fra før. Hendes lange Hætte-Kappe falder. Hun er i en Dragt af Jordens Farver: om Panden en Krans af Vaarens Blomster — Klædningen grøn og gul og rødbrun som Efteraarets Løv — nederst er Dragten støvgraa, slidt af Vejen, revet af Torne og Sten. Hun er hverken gammel eller ung — Øjnene skinner — Trækkene lyser af Højhed og Lune.

KVINDEN

Hvor skal Du hen — hvor gaar din Fod?
hvor er dit unge, lyse Mod?

Foragt ikke Vejens de skarpe Skærver,
det er blandt *dem* man din Manddom hværv;
og søger din Genius Højden at naa',
begynd kun ved Grøftens støvede Straa!

Ja netop i Støvet, blandt Kisel og Grus . . .
spids Øret omkap med den mindste Mus!

**Just dér, hvor Synet de Klogeste glipper,
just dér skal Naturbarnet fæste sit Blik
og fortælle, rammende paa en Prik,
om gamle Galoscher og brugte Flipper!**

I Kunstens Rige gaar intet tilspilde,
den mægtigste Flod har den ringeste Kilde;
i Folke-Tro og i Barne-Drømme,
i Menigmands Tale, i Thebords-Pjæt,
dér har Du et Væld, som Du aldrig kan
tømme —
dér har Du den brogede Æventyr-Skat!

Men trænger Du ind i det Vildnis af Skove,
 hvor Røvere lur i Kløfternes Krat,
 hvor Maanen svøber ved Midie-Nat
 sit Flor over „Torneroses“ Alkove —
 og klinger Vidunder-Hornets Tone,
 og løfter Du Kunstens duftende Krone,
 og har Du Prinsessen af Troldsøvnens løst —
 da har af dit rindende Blod Du øst!

DEN UNGE MAND

(strækker Armene ud)

Jeg ofrer Alt — jeg lider Alt for Prinsessen!

KVINDEN

(tvinger de tornede Grenes Fletværk tilside og peger paa en Rose)

Se her — hendes Rose!

DEN UNGE MAND

(trænger frem — og standser smærteligt)

O ve — hvor skarpe dens Torne! . . .

KVINDEN

(med et Smil)

Er Du ømtaalig? . . .

DEN UNGE MAND

Prinsessen — Prinsessen! . . .

KVINDEN

Ikke hende selv! Vaktes hun — da var Æventyret endt!

Men ser Du Blomsten her, som bøjer sig over
hendes Leje! (hun hæver en højstænglet Lilje ivejret)

DEN UNGE MAND

Hvor berusende en Duft! —

KVINDEN

Tilbage! . . . Jo længer Du fjærner Dig, jo
stærkere Duften!

DEN UNGE MAND

Hvad Navn har den Blomst?

KVINDEN

Berømmelsens Lilje! — Kalken er tom,
men ned over Stænglen, helt til dens Rod,
dér perler *dit* rindende Hjærteblod!

(Hun hæver Liljen højt — i oprakt, blottet Arm. Nu staar hun
i det grønligt-hvide Maaneskær — og ned ad hendes Arm rinder
der Blod. Musik-Akkorder i Orkestret)

DEN UNGE MAND

(trænger frem — i Ekstase)

Min er Blomsten — og min skal Prinsessen
være!

KVINDEN

Efter din Død! — —

(Synet forsvinder)

DEN UNGE MAND

(tumler forvirret og fortvivlet tilbage)

O, Blændværk! Aldrig naa'r jeg frem
til Hæder og Lykke!

DEN LILLE NISSE

(springer op fra Sufflørkassen — løber frem og tager den Pung op,
som DEN UNGE MAND kastede)

Hr. Konferensraad! De har tabt en lille Silke-
pung. Der er en Lykkeskilling deri — et Guld-
stykke — en Mønt, som gaar over den hele
Verden! (rækker ham den) Hvad faar jeg i Findeløn?

DEN UNGE MAND

(lægger sin Arm om hans Skulder)

Vi deler som vi er Venner til.

NISSEN

Hurra! Forvandling! . . .

(Musik-Akkorder. Sceneskifte)

Scenen fra Begyndelsen.

Kvistværelset er smykket med Blomster og tændte Lys.

Paa Skrivebordet — mellem to Kandelabrer — er stillet
H. C. Andersens Byste, med Laurbærkrans.

Døren i Baggrunden aabnes paa Klem — Nissen stikker
sin lille røde Hue frem og nikker.

DEN LILLE NISSE

Jo det er rigtigt nok . . . Alt er i Orden —
og Alt paa sin rette Plads! (smutter ind og løber frem
foran Bordet — knæler ned foran Bysten og rækker en Favnsfuld
Violer frem)

Her har jeg plukket Aarets første Violer —
de er allesammen til Dig, Du rare, store, gode
Mand! (rejser sig)

Nu kan Gratulanterne komme! — —

(dæmpet Musik begynder)

De er der allerede . . .

Smaa og Store — store Stemmer og smaa
Stemmer — hver synger med sit Næb . . . og
Nissen slaar Takt!

(Han slaar Takt, idet han nærmer sig Døren, som han aabner helt — ud til en lang Gang, som er stærkt belyst . . . man ser Børn med Kranse og Guirlander, og voksne Mænd og Kvinder med Blomster. Et stort KOR *synger* den første Strofe; dernæst *reciterer* NISSEN de følgende Strofer (saa at Ordene tydeligt høres), hvorefter KORET slutter med Gentagelsen af sidste Strofe)

KOR

Mel.: *Integer vitæ* („Evigt Naturen skænker sine Gaver“)

Livet i Bølger mod et Hisset ruller,
Fremtidens Store staar paa Fortids Skulder,
Strømmen, som mellem begge Verdner spænder,
aldrig den ender.

NISSEN

(reciterer)

Tryllende vinker Farvers Leg i Voven,
sagn-agtig suser Vinden gennem Skoven;

hvad i Naturen vaager eller blunder:
 Alt er et Under!

Han, som nu slumrer længst i Dødens Have,
 ejed den Se-Kraft, som kan sprænge Grave,
 flytted et lidet Land, som Faa kun ændser,
 til Jordens Grænses.

Lønnen, man siger, naaet han i Live;
 kan man for Alvor *nok* de Store give?
 Tusinder Foraars Flor fra Danmarks Slette
 Krans bør ham flette!

Fattigste Kvinde bringer ham sin Taare,
 Fyrsternes Guld-Løv skjuler knap hans Baare,
 Børnene plukker, under Legens Danse
 Tusindfryds Kranse!

KOR

(gentager sidste Strofe)

DEN LILLE NISSE

**Han blev Æventyrets Konge — fra de fattigste
Kaar:
hans Minde freder Verden i Hundreder af Aar!**

(Tæppet)
